

“És encantador veure com Mas i Duran riuen les gràcies a Zapatero”

Què ho fa, que un president que ha aconseguit un estatut no pugui acabar la legislatura ni repetir de candidat?

—Que s'avanci el final de la legislatura és producte del referèndum de l'Estatut, a causa del vot negatiu d'Esquerra.

—... I que no repeteixi de candidat?

—Maragall ha liderat un projecte de reforma i de canvi, tal com es va comprometre fa vuit anys, quan va tornar de Roma. Ha aconseguit l'alternança i un nou estatut.

Per cert, per segon cop, com va passar el 1979, han hagut de ser els socialistes els que liderin aquest procés estatutari. En els 23 anys anteriors CiU no ho va voler fer, especialment en els darrers quatre anys, quan van pactar amb el PP a canvi de no fer un estatut nou, per comptes de pactar amb Esquerra, que els hauria permès fer la reforma. No ho hem d'oblidar això, cadascú té la seva història.

—Però per què no repeteix Maragall?

—Aquí hi ha un balanç d'una trajectòria molt important. Sobretot hi ha les garanties de la continuïtat del projecte. Pasqual Maragall, que s'ha presentat sis vegades a unes eleccions, ha vist que hi ha un projecte dels socialistes que té força i persones per continuar. I quin millor moment per fer el relleu que després de fer una reforma d'una manera tan contundent?

—I aquest relleu és José Montilla?

—Hi ha unanimitat al PSC al voltant de la figura de José Montilla. Si parles amb dirigents i militants, la persona que tothom apunta com a candidat amb més condicions és José Montilla, que continua el projecte de Maragall però amb una nova empenta.

—Maragall ha topat amb el PSC?

—Difícilment, perquè quan el president de la Generalitat va anunciar que s'estava plantejant presentar-se o no, en declaracions i acords de l'executiva del PSC sempre s'ha dit que aquesta deci-

José Zaragoza (Molins de Rei, Baix Llobregat, 1961), secretari d'organització i finances del PSC, és un dels principal cervells de les estratègies i peça clau en l'estructura dels socialistes catalans.

sió corresponia únicament al president i que, fos la que fos, tindria el suport ple del partit. Es pot fer hemeroteca i mirar-ho... Sóc jo qui va fer les declaracions públiques.

—Però en hemeroteca també hi podem trobar altres declaracions...

—No, cap ni una.

—N'hi ha que qüestionin reformes de govern, per exemple?

—No, no. L'únic que hi ha és que, quan hi va haver la primera proposta de reforma de l'executiu, els socis de govern, Iniciativa i Esquerra, van recordar que fer-la sense el seu consentiment els portaria a trencar el pacte de govern. El PSC va dir que no volia que es trenqués el pacte. El president ho va compartir. Per això es va fer una reforma estructural i es va ajornar la reforma un cop acabat el procés estatutari.

—Hi ha qui diu —per exemple, els seus exsocs d'ERC— que Maragall és la víctima de l'acord Zapatero-Mas.

—Sembla que els companys d'Esquerra estan obsessionats per coses que no els haurien d'obsessionar. L'únic que ha passat en aquest país és que un partit com Esquerra, que va impulsar la reforma de l'Estatut, al final es va perdre per una revolta del camí, i que no sabem encara ben bé quina, ni per què. Ni ells

mateixos sembla que ho sàpiguen, ni els ciutadans ho han entès. És molt difícil per a un partit que es diu “nacionalista” votar contra més cotes d'autogovern per a Catalunya. Que no es confonguin. Miri, l'acord que es va signar al voltant de l'Estatut el va impulsar el president Maragall. Era evident que havíem de sumar a Catalunya. El problema és que Esquerra, a l'últim moment, va tenir vertigen.

—Amb tot el procés, i tal com va acabar el tripartit, les relacions PSC-ERC s'han ressentit?

—Les relacions entre PSC i Esquerra són normals. L'únic que va passar és que el compromís de govern, que preveïa la reforma de l'Estatut, no va poder continuar perquè ERC va decidir no donar suport a la reforma, que era un dels acords substancials del pacte del Tinell. No podíem anar a una campanya del referèndum amb un dels socis del govern en contra. Això no solament ens va obligar a cessar els consellers d'ERC, sinó també a anunciar l'avançament d'eleccions. Això és una cosa, però l'altra són les relacions entre partits polítics, que les tenim i són prou bones.

—Prou bones com per repetir fórmula?

—Ens presentem a les eleccions per guanyar. Pensem que aportem als ciutadans un bagatge de gestió i d'obra feta molt més important que el que va presentar al darrer mandat. CiU es va presentar llavors amb les mans lligades al PP, amb una acció de govern plena de promeses, sense projectes i plena d'escàndols. Nosaltres ens presentem amb una reforma d'Estatut, amb més mossos al carrer, 4.200 mestres nous, 104 escoles fetes, un pla d'infraestructures, una llei de barris, un pla de protecció del litoral... La llista de les coses que s'han posat en marxa en aquests tres anys és llarguíssima. És un balanç prou positiu com per aconseguir un resultat millor en aquestes eleccions.

—Tal com han anat les coses en aquesta legislatura, el PSC té més recitacions per reeditar un acord amb ERC, si es donés el cas?

—És que nosaltres no ho tenim decidit. Ara ens plantejem una nova etapa, un nou projecte, lligat al fet que tenim un nou Estatut, que comporta noves competències, nous recursos i una nova política. Això significa que ens plantejem el nostre projecte polític d'una manera diferent al que hem fet fins ara. I també destinarem una persona diferent per a liderar aquest projecte.

Estem començant a construir de nou, sobre la base del que ja hem aconseguit. I aquesta etapa la comencem amb el nostre projecte polític. A més, crec que en aquest temps tothom ha après. I seran els ciutadans els que diguin com s'ha de governar. El 2003 nosaltres ens vam presentar amb la voluntat de governar d'una manera i ens van obligar a fer-ho d'una altra. Doncs igual passa ara.

—Les relacions entre partits. Entre PSOE i CiU han millorat molt. I entre CiU i PSC?

—Convergència és el principal partit de l'oposició i nosaltres el principal del govern. Des del punt de vista democràtic són perfectes. Però des del punt de vista polític no són bones, som dos projectes contraposats i amb objectius diferents. Ells volen tornar al poder com sigui, nosaltres tenim un projecte de transformació de la societat.

De les relacions entre PSOE i CiU... Vull recordar que Convergència no va votar la investidura del senyor Zapatero. I últimament sembla que el senyor Duran li esta fent molt el ball de saló al PSOE. Si algú fa la rosca al PSOE, per què li ha de dir que no? El més divertit és veure els dirigents de CiU, que van negar-li el vot al senyor Zapatero, com parlen i lloen les seves excel·lències. És encantador veure com Mas i Duran riuen les gràcies a Zapatero.

—Les bones relacions entre CiU i PSOE perjudiquen el PSC?

—Miri, el partit socialista governa Espanya en minoria. Ho ha fet amb uns socis parlamentaris bastant sòlids fins ara, ERC i IU, amb suports també del PNB, CC... Nosaltres no estem tancats a res. Sobretot, perquè hi ha una situació parlamentària en la qual és el PP qui està abandonant la centralitat. Per tant,

és que és evident, si CiU et ve a donar suport, per què li has de dir que no?

—El perfil de Montilla permet més bona entesa amb els socis del tripartit o obre les portes a un possible pacte amb CiU?

—José Montilla aporta un projecte que pot agafar més força i impuls. Hem aconseguit una reforma de l'Estatut, l'impuls de la política social. I ara ve un candidat de recorregut llarg, que pot iniciar un nou camí que continuï el de Maragall. José Montilla és una persona molt

rem algú per...”, doncs ja ho estan posant sobre la taula, tal com fa CiU. Aquest país no té aquest tipus de problema entre la ciutadania, potser alguns polítics sí, però la societat no.

Penso que la resposta a aquesta qüestió es troba en una altra pregunta: Catalunya és realment un país? Nosaltres pensem que sí, i que per tant, ha de tenir un missatge potent d'inclusió de tots els seus ciutadans. Aquesta és la qüestió de fons, si de veritat pensem que som un país ho hem de demostrar.

sòlida, amb molta experiència i capacitat de gestió. Ha liderat, ha estat alcalde d'una ciutat, ha encapçalat una llista en les darreres eleccions generals que resultà triomfadora. Això el diferencia del senyor Mas, que sempre ha estat a l'ombra, el seu pare el va dur a treballar a la Generalitat, Prenafeta el va dur a l'empresa aquella que no funcionà, Pujol el va portar a ser candidat, i ara sembla que intenta posar-se en alguna altra ombra a veure si troba un perfil propi...

—El ministre Sevilla va dir que Catalunya no estava preparada per ser governada per un “xarnego”. Malgrat les rectificacions, aquesta idea plana en la política?

—En el PSC no. No sé si en altres partits, que els encanta fer jocs de paraules, per exemple, quan diuen que “mai jutja-

—Totes les forces del sí a l'Estatut han reconegut que aquesta no era la proposta ideal, però sí la possible. Aquest Estatut ha acabat sent un nou “peix al cove”?

—Sí, però quin peix, no! És tan gran que a alguns, com el PP, els sembla una balena! Però no, no. Aquí hi ha hagut un compromís polític del Govern d'Espanya i del Govern de Catalunya per avançar en el nostre autogovern. Ens semblava lògic fer això amb un nou estatut, per fixar unes posicions que ens permetessin fer un salt endavant, amb la tranquil·litat d'una llei que, durant els propers 25 anys, ens ha de fer possible desenvolupar aquesta capacitat d'autogovern.

Enric Rimbau